

PSC

Endavant

Portaveu dels Socialistes de Catalunya

60

novembre-
desembre
de 2001

El president que Catalunya necessita

més educació
més treball
més innovació

**Conferència
Nacional sobre
Educació, Treball i
Innovació**

**PSC més ambició
per Catalunya**

**El Congrés del PSC de
Barcelona elegeix
Joan Ferran com a
primer secretari**

**Article d'Anna Terron
sobre la lluita contra
el terrorisme
internacional**

SUMARI

ACTUALITAT	3-6	Maragall demostra amb la moció de censura que Catalunya necessita un nou president
ACTUALITAT	7	El Consell Nacional valora muy positivament el triomfo de Maragall en la moció de censura
ACTUALITAT	8	El Congrés de la federació de Barcelona elegeix Joan Ferran primer secretari
CONGRÉS I SENAT	9	Gescartera: Rato y Montoro deben dimitir
ACTUALITAT	10-11	Els socialistes prioritzen l'educació i la formació com a dret fonamental
ACTUALITAT	12-13	Conferencia Nacional: el PSC vincula escola, treball i noves tecnologies
INTERNACIONAL	14-15	La lluita contra el terrorisme internacional: una visió des de la Unió Europea
REPORTATGE	16-17	BCN construeix pisos per facilitar l'accés dels joves a la seva primera vivenda, a preu assequible
ENTREVISTA	24	Llorenç Gomis, periodista: "Pasqual Maragall tindrà l'oportunitat que mereix"

NOVEMBRE-DESEMBRE 2001

NÚMERO 60

Endavant

És una publicació mensual d'actualitat política

Edita: Secretaria d'Acció Política i Electoral del PSC (PSC-PSOE)
Director: Antoni Poveda
Coordinador: César Romero
Producció: Jordi Serra
Fotografia: Pepa Álvarez
Correccions: Montse Pallarès
Consell Editorial i Redacció: Vicenç Badenes, Miguel Ángel Escobar, Miquel Iceta, Jordi Navarro, Jordi Nicolás, Anna Terrón, Dídac Boza, Rocío García, Olga Madrid, Carles Prieto.
Impressió: Litografies Rosés
Dipòsit Legal: B-37.364 - 1987
Redacció: Carrer Nicaragua, 75-77, Barcelona 08029
Telèfon 93 495 54 00 **Fax** 93 495 54 26

El PSC ret un homenatge Ernest Lluch en l'aniversari de la seva mort

► Manifestació a Barcelona contra ETA

En tancar aquesta edició estava prevista la celebració d'un aplec en homenatge a Ernest Lluch el diumenge 25 de novembre a Maià de Montcal (Garrotxa). L'acte, organitzat per la federació de les comarques gironines en una localitat molt vinculada sentimentalment a l'Ernest, se celebrava pocs dies després del primer aniversari de la seva mort a mans d'assassins d'ETA. Estaven previstes les intervencions polítiques de José Montilla i

Pasqual Maragall, així com un programa que incloïa un concert de música clàssica, una ballada de sardanes, un recital de poesies i un dinar popular, tot molt al gust de l'Ernest. La intenció és celebrar cada any una cita similar en alguna població vinculada al gran polític socialista. Aquest homenatge ha coincidit amb l'edició d'un número gairebé monogràfic de la revista d'història l'Avenç dedicat a la vida i la figura de l'Ernest Lluch.

Ja estan a la venda els "gadgets" amb la nova imatge del PSC

Aprofitant el llançament de la nova imatge del Partit hem renovat els diferents elements publicitaris amb la marca i el símbol del PSC. Pròximament les Agrupacions en tindran a la venda. Amb l'objectiu que puguin complir la seva funció publicitària, també enviarem a cada Federació una quantitat de bolígrafs i encenedors sense cost per tal que les diverses Agrupacions els lliurin gratuïtament als primers afiliats i afiliades que els vagin a recollir.

Maragall demostra amb la moció de censura que Catalunya necessita un nou president

La societat catalana està convençuda que cal un canvi de govern. Amb el debat de la moció de censura Maragall va demostrar no només capacitat de govern sinó el seu tarannà obert, respectuós i dialogant. El resultat de la votació referma un pacte CiU-PP que només busca consolidar Artur Mas com a candidat.

► Maragall va defensar amb convicció el seu programa alternatiu.

Com va dir Joaquim Nadal a l'inici del debat, ens sobravem les raons per presentar la moció de censura. "L'any Mas ha estat pitjor que l'any Pujol" va afirmar el portaveu socialista. Han estat uns mesos caracteritzats per una gestió cada vegada més deficient, pel persistent incompliment dels acords parlamentaris i pel manteniment d'un acord polític lesiu per a l'autogovern. "Independentment de les mostres, cada cop més teatralitzades, d'incomoditat política, les coincidències entre CiU i PP són molt grans", va dir Nadal, i és evident que CiU no vol canviar de majoria, només vol comprar temps a qualsevol preu per consolidar un candidat. El portaveu socialista va enumerar una llarga llista de raons que, per sí soles, ja justificaven la censura al govern. "Catalunya mereix més. Catalunya mereix un bon govern. Un govern que ara no té. Catalunya

Els ciutadans havien de saber que hi ha una alternativa a un govern que només mira el dia a dia i l'únic que pretén és guanyar temps

mereix un projecte. Un projecte que ara no té", va apuntar Nadal. Un projecte amb més ambició per Catalunya, liderat per un govern que faci de l'educació una prioritat radical, que no regategi les infraestructures, que assegurï la cohesió social, que aprofiti totes les oportunitats, que promogui l'ús i l'accés universal de les noves tecnologies, que revitalitzi la cultura, que promogui el debat i el diàleg, que escolti, que no es tanqui, que sàpiga rectificar, que faciliti la relació de Catalunya amb Espanya i

El candidat va presentar un complet i realista programa de govern que gira entorn de quatre grans eixos: ambició, progrés, cohesió i proximitat

Europa. En poques línies, aquesta és l'alternativa que els catalans van poder comparar amb el debat celebrat els dies 17, 18 i 19 d'octubre al Parlament. Els ciutadans havien de saber que hi ha una alternativa a un govern que només mira el dia a dia i que l'únic que pretén és guanyar temps. Des de la voluntat de convèncer, no de vèncer, Maragall va manifestar la seva "obligació de visualitzar no una altra Catalunya, perquè només n'hi ha una, però sí la governació catalana que proposem des de posicions progressistes". El candidat va presentar un complet i realista programa de govern que gira entorn de quatre grans eixos: un govern que defensi els interessos i les ambicions legítimes dels catalans i les catalanes a Espanya i a Europa; un progrés econòmic basat en l'educació i el treball; una societat cohesionada i segura; un govern proper i eficaç. Una declaració d'intencions detallada en propostes molt pormenoritzades que es poden sintetitzar en 17 compromisos concrets (veure quadre adjunt). El candidat socialista va afirmar "un catalanisme com a valor unificador i no divisor", que cridi d'una vegada els fills dels immigrants vinguts els anys 60 a protagonitzar la vida política i institucional catalana. Maragall es va comprometre a "impulsar els ajuntaments i a confiar en els territoris", a trobar una

17 compromisos de Maragall per governar Catalunya amb més ambició, més il·lusió i més empena

- 1- **Proposo un govern que doni suport a les famílies.** Que ajudi econòmicament totes les famílies amb fills. Que amplii les places de les escoles bressol. Que faciliti l'accés de les dones a la feina.
- 2- **Proposo un govern que ajudi la gent gran.** Que permeti les persones grans d'envellir a casa amb el suport d'un Pla d'Atenció Domiciliària.
- 3- **Proposo un govern que humanitzi i doni més qualitat a l'assistència sanitària.** Que augmenti el nombre de metges de capçalera i d'especialistes. Que redueixi les llistes d'espera i incrementi el temps dedicat a l'atenció als pacients.
- 4- **Proposo un govern que generi ocupació i activitat econòmica.** Que sàpiga col·laborar amb els agents socials i el món local en la promoció de l'activitat empresarial i la creació de llocs de treball.
- 5- **Proposo un govern que faci de l'escola la seva prioritat essencial.** Que doti les escoles i els mestres dels recursos i el suport necessaris per tal que l'educació sigui la clau del progrés dels nostres infants i joves.
- 6- **Proposo un govern capaç de potenciar les nostres universitats.** Que posi els nostres centres universitaris a l'avantguarda de la recerca, la docència i la innovació a Europa.
- 7- **Proposo un govern que posi en marxa les infraestructures necessàries** per al nostre desenvolupament, tant pel que fa a la millora de les telecomunicacions i les connexions amb Europa com pel que fa a la vertebració territorial de Barcelona i de la resta del territori de Catalunya.
- 8- **Proposo un govern capaç de posar d'acord totes les administracions en els grans projectes de país, i de consensuar un Pla Estratègic per a Catalunya,** amb participació de tots els territoris i de tots els sectors.
- 9- **Proposo un govern que faci de la qualitat i la sostenibilitat el factor diferencial del nostre turisme.** Un govern que impulsi també la modernització del comerç i retorni als Ajuntaments el protagonisme en l'ordenació de l'activitat comercial.
- 10- **Proposo un govern que dupliqui el pressupost dedicat a la cultura** per tal de potenciar la indústria cultural, crear una xarxa d'equipaments de qualitat homogènia arreu del territori i garantir la igualtat d'oportunitats en l'accés a la cultura.
- 11- **Proposo un govern decidit a estendre, sobre tot el territori, les tecnologies de la informació i la comunicació,** desplegant una xarxa de banda ampla a tot Catalunya.
- 12- **Proposo un govern que doni prioritat a l'actuació integral en 40 barris d'arreu de Catalunya,** per afrontar i resoldre els seus problemes urbanístics i socials.
- 13- **Proposo un govern decidit a assumir el comandament de tots els cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya,** per garantir la seguretat i la tranquil·litat ciutadanes.
- 14- **Proposo un govern que impulsi la reforma de l'Estatut d'Autonomia,** l'aprovació de la Llei Electoral de Catalunya, i la reforma de les Lleis d'Organització Territorial, per descentralitzar la Generalitat i enfortir els Ajuntaments.
- 15- **Proposo un govern que promogui el reconeixement explícit de les nacionalitats històriques, el Senat Federal i la descentralització de la despesa pública:** 40% dels ingressos públics per a l'Estat, 30% per a les Autonomies i 30% per als Ajuntaments.
- 16- **Proposo un govern que assoleixi el ple reconeixement de la pluralitat cultural i lingüística d'Espanya;** l'ús de les quatre llengües de l'Estat; l'ensenyament de la història dels pobles d'Espanya; un Ministeri de les Cultures, participat per les Autonomies; i la presència de la Generalitat en els organismes europeus i internacionals de cooperació cultural i lingüística.
- 17- **El compromís de governar Catalunya d'una altra manera: des del respecte, la confiança, l'eficàcia, el consens, la transparència i la proximitat.**

► Joaquim Nadal.

fórmula política entre Catalunya i Espanya que busqui "la cordialitat, la col·laboració i el respecte" des de la defensa d'un model d'Espanya plural i un projecte polític federal, a reforçar la presència catalana a Europa, i a retornar responsabilitats a la societat. El president del PSC va prendre "el compromís de treballar sense descans per aconseguir el suport del PSOE" al text de projecte de modificació de l'Estatut de Catalunya. Una reforma que ha de servir per incloure una carta autonòmica de drets, deures i principis, i que ha d'anar aparellada d'una reforma de la Constitució -per tal d'arribar a un veritable Senat federal-, i d'una revisió del sistema de finançament autonòmic i local. Tot això amb el compromís de " cercar el més ampli suport de les forces polítiques del Parlament" per fer-la realitat. Pel que fa a les polítiques socials, Maragall va tornar a esmentar el treball i l'educació, junt amb les mesures de suport a les famílies, com a principals prioritats. Va apostar per un sistema universitari públic de qualitat i obert al món, per arribar en quatre anys a una despesa en R+D de l'ordre del 2'3% del PIB, per una ambiciosa política d'infraestructures que connecti millor el territori i per una urgent política d'habitatge que impulsi la rehabilitació, amplii el mercat de lloguer i estableixi veritables programes d'ajut als col·lectius més necessitats. El candidat socialista es va refermar en el seu "compromís social-

Volem governar d'una altra manera, caracteritzada pel respecte, la confiança, l'eficàcia, el consens, la transparència i la proximitat

demòcrata d'afavorir més oportunitats per a tothom". Un compromís que té la seva traducció en mesures polítiques molt definides i d'un alt contingut social. Com ara la implantació d'una prestació per a totes les famílies de 8.000 pessetes al mes per cada fill a càrrec, la creació de 30.000 noves places d'escola bressol en cinc anys, o que el servei d'ajut a domicili per persones grans amb dependència arribi al final del primer mandat al 4% de la població major de 65 anys. En el camp de l'assistència sanitària, Maragall es va comprometre a garantir un temps màxim d'espera de sis mesos per a intervencions quirúrgiques de malalties no greus, a que el temps promig de visita en l'atenció primària sigui almenys de 10 minuts i a incrementar paulatinament el nombre de metges especialistes. Els quatre eixos i els disset compromisos poden resumir-se en un de sol: governar Catalunya d'una altra manera, caracteritzada pel respecte, la confiança, l'eficàcia, el consens, la transparència i la proximitat. Un nou estil i un nou pro-

► Içeta, Nadal i Maragall.

Baròmetre extraordinari: el PSC guanyaria les eleccions amb entre 2'5 i 4'5 punts sobre CiU

Un estudi demoscòpic encarregat pel PSC dies abans de la moció de censura ens reafirmava en el convenciment que una majoria social vol un canvi de govern a Catalunya. Aquestes eren les principals conclusions de l'enquesta:

- Els socialistes guanyarien les eleccions autonòmiques amb una diferència d'entre 2'5 a 4'5 punts per davant de CiU. La diferència a favor de Maragall arriba a quasi 20 punts quan es suggereixen els candidats de les diverses formacions. Mas continua molt per sota de Pasqual Maragall en la preferència pel president de la Generalitat.
- Els catalans i les catalanes prefereixen, per una amplíssima majoria, a José Luis Rodríguez Zapatero com a president del govern espanyol. El líder del PSOE duplica a Aznar en preferència.
- Els catalans pensen que CiU fa massa temps que governa i qüestionen la seva política de pactes amb el PP. Creuen que hi ha d'haver un canvi de govern i confien en el programa alternatiu de Pasqual Maragall.
- La valoració per temes de la gestió del Govern de la Generalitat és, majoritàriament, crítica i empitjora respecte a consultes anteriors. Els catalans pensen que el PSC és la formació política més ben preparada per a resoldre les qüestions socials. Els socialistes són, segons la majoria dels catalans i catalanes, els que poden resoldre millor allò que més preocupa la població: la immigració.
- Una quarta part dels catalans no sap dir ni una sola cosa que funcioni bé a Catalunya. Una immensa majoria dels catalans i les catalanes considera d'importància la creació de places d'escoles bressol, l'augment del pressupost de cultura, la vertebració d'un Estat federal o el traspàs de recursos i competències als ajuntaments.
- La majoria dels catalans desconeix el nou model de finançament autonòmic. Entre els que el coneixen, la meitat pensa que no és bo per a Catalunya.

grama de govern que confia més en els ciutadans i ciutadanes d'aquest país. Joaquim Nadal, en la seva compareixença davant els periodistes en acabar les tres sessions de debat de la moció alternativa de Pasqual Maragall, va manifestar que s'havia presentat un pro-

Hi haurà un abans i un després de la moció de censura i el diàleg entre les forces polítiques serà inevitable

grama sòlid i progressista en un debat que, "malgrat els intents de ridiculitzar-lo, ha estat un debat d'alçada i de molt contingut". Quant a la intervenció del candidat, el portaveu socialista va afirmar que "Pasqual Maragall ha demostrat capacitat de govern, coneixement del territori, de la gent i del país, el qual s'ha vist traduït en un programa per afrontar el post-pujolisme des del respecte i el diàleg". "Hi haurà un abans i un després de la moció de censura - va dir - i el diàleg entre les forces polítiques serà inevitable". El resultat de la votació va reflectir, segons Nadal, que CiU i PP "són les dues cares de la mateixa moneda". El primer secretari del PSC, José Montilla, davant el 'paperot' fet pel president de la Generalitat en el debat de la moció de

moció de censura presentada per Pasqual, va dir que "hauria de renunciar d'immediat a la Presidència de la Generalitat, perquè el seu menyspreu a la institució on resideix la sobirania popular, l'inhabilita per seguir desenvolupant la seva alta responsabilitat institucional".

Quines conclusions polítiques podem treure de la moció de censura? En primer lloc, hem aconseguit apujar el to de la legislatura amb un debat parlamentari de gran alçada i que ha servit per constatar que Catalunya està començant a dir prou i que hi ha una alternativa progressista, sòlida i coherent.

Catalunya està començant a dir prou a Pujol i veu que hi ha una alternativa progressista, sòlida i coherent

En segon lloc, que el resultat de la votació referma el pacte CiU-PP, un pacte que sols serveix perquè Artur Mas tingui temps per a consolidar-se com a candidat a cop de propaganda pagada amb diners de tots i l'abús permanent dels mitjans de comunicació. En tercer lloc, cal felicitar-se pel vot a favor d'Iniciativa per Catalunya-Verds i per l'absència d'Esquerra Republicana de Catalunya, que els acosta més que mai al futur govern de progrés presidit per Pasqual Maragall.

► Miquel Iceta.

A Catalunya no s'inverteix prou en infraestructures

► Antoni Castells, José Montilla i Manel Nadal.

Catalunya ha d'acabar amb el dèficit d'infraestructures que limita la competitivitat de la seva economia en relació amb Europa i el món globalitzat. Aquesta és una de les principals conclusions de la jornada "El país que volem. Les infraestructures que necessitem" organitzada pel PSC el passat divendres 9 de novembre i que va congrega un bon nombre d'experts i de responsables polítics d'aquests temes.

La causa fonamental del dèficit d'infraestructures català i el retard en l'execució de grans projectes és una inversió pública insuficient. Els governs de l'Estat i de la Generalitat són els responsables del baix nivell d'inversions. El conjunt de l'administració estatal i autonòmica ha invertit a

Catalunya un 0,93% del PIB, és a dir 148,471 milions per any per sota la mitjana estatal en el període 1991-1999. Cal acabar amb el dèficit crònic d'inversions a Catalunya, i impulsar un programa ambiciós d'infraestructures.

Les necessitats d'inversió en infraestructures del transport són 3,36 bilions de pessetes (3,275 d'inversió pública) l'1,64% del PIB. Cal incrementar en 0,7% del PIB l'esforç inversor realitzat en el període 1991-1999 en infraestructures del transport, que ha estat del 0,95% del PIB. Però s'ha de realitzar un gran esforç inversor en el període 2001-2005 que ens permetrà superar amb èxit el moment crític pel que estem passant i que han denunciat diversos sectors econòmics del país.

Iceta: "Les enquestes del govern són pura fantasia"

Per apaivagar en la mesura del possible el fracàs del tàndem Pujol-Mas en la moció de censura, el Govern va recuperar la tàctica de l'enquesta manipulada segons els seus interessos. Amb motiu de la seva intervenció en la roda de premsa celebrada conjuntament pels grups parlamentaris del PSC, ERC i IC-V per presentar una proposició no de llei per acabar amb el partidisme de les enquestes i estudis d'opinió de la Generalitat, el portaveu del PSC, Miquel Iceta, va assenyalar que "ha arribat l'hora d'acabar amb la discrecionalitat i

les irregularitats en les enquestes encarregades pel Govern, pagades amb diners de tots i que sols busquen beneficiar un partit, un candidat".

Segons va dir Iceta "l'actual normativa que regula l'elaboració i publicitat de les enquestes encarregades pels Departaments de la Generalitat i els organismes que en depenen, a part que no es compleix, és insuficient i no garanteix en absolut la transparència i professionalitat que els estudis sobre les opinions dels ciutadans i ciutadanes requereixen".

El Consell Nacional valora muy positivamente el triunfo de Maragall en la moción de censura

El optimismo marcó la sesión del Consell Nacional celebrada el sábado 27 de octubre y que ocupó buena parte de su tiempo a analizar las consecuencias políticas de la moción de censura. Una resolución aprobada por unanimidad señala que la alternativa ha quedado definitivamente avanzada.

Durante su intervención para presentar el informe de gestión, Montilla fue muy duro con el líder de Unió Democràtica, Josep Antoni Duran i Lleida, del que aseguró que "no se resigna a no ser el candidato", por lo que trabaja para una derrota de Artur Mas que le permita dirigir la CiU de la oposición. El primer secretario aseguró también que Mas tiene que dedicar sus esfuerzos a convencer a los afiliados de su propio partido del acierto de su elección como candidato a suceder a Jordi Pujol al frente de la Generalitat.

Superada con nota la moción, Maragall llamó a huir de la autocomplacencia y a profundizar en el avance de nuestro proyecto

Con su réplica a la moción de censura, Mas demostró no tener ningún proyecto de futuro, según Montilla, ya que "hizo un discurso de partido de la oposición". Montilla también apuntó que "la supeditación de CiU al PP es la única base sobre la que se sustenta el desgobierno que hoy padece Catalunya".

Pasqual Maragall hizo un balance muy positivo de la moción de censura, con la única salvedad de que quizás haya ayudado algo a reforzar la candidatura de Mas. El presidente del PSC definió el debate que tuvo lugar en el Parlament como "un grito de alerta" frente al ensimismamiento y la parálisis que CiU quiere imponer en la polí-

► José Montilla.

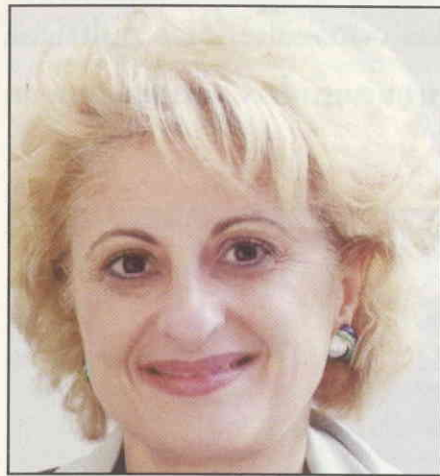

► Una imatge del Consell.

tica catalana. Maragall, lejos de peligrosas autocomplacencias, hizo una apelación al Partido para avanzar en la consolidación territorial y sectorial de nuestra alternativa. Tal como se explica en la resolución política que se aprobó por unanimidad, al igual que el informe de gestión, se inicia a partir de ahora el último tramo de la carrera, una etapa para intensificar el diálogo y para construir una mayoría de progreso

para desarrollar nuestro proyecto de más ambición para Catalunya. En otro orden de cosas, se aprobaron también resoluciones contra la Ley de estabilidad presupuestaria, sobre la ayuda humanitaria a la población afgana, sobre la necesidad de una nueva política de vivienda en Catalunya, y se presentó también la ponencia marco de la Conferencia Nacional sobre Educación, Innovación y Trabajo.

Gescartera: Rato y Montoro deben dimitir

► Maite Costa.

El pasado 14 de junio la Comisión Nacional de Mercado de Valores (CNMV) intervenía Gescartera. Aunque los medios de información vienen realizando una amplia cobertura del caso, señalaremos los aspectos más relevantes que explican la estafa y las responsabilidades institucionales y políticas que explican todo el proceso y sus consecuencias. Gescartera fue, hasta el 13 de julio del 2000 fecha en la que se le asciende a agencia de valores, una sociedad de cartera creada por la familia Camacho, padre e hijo, a partir de otra sociedad de cartera, Bolsa Consulting, sancionada en su día por la CNMV, en la que participa Pilar Giménez Reyna, que acaba finalmente siendo presidenta de la empresa. Pilar Giménez Reyna es hermana del Secretario de Estado de Hacienda, que se vio obligado a dimitir por su participación directa en la trama, y de otros dos implicados por su intervención a favor de la realización de inversiones en Gescartera de una empresa pública, de la que uno -Francisco- es administrador, y del Colegio de Huérfanos de la Guardia Civil, institución en la que el otro hermano -José- tiene relación como coronel de la Guardia Civil y ayudante del Presidente de la Asociación Pro Huérfanos de la Guardia Civil. El crecimiento de Gescartera, y la tolerancia de la

CNMV, respecto a las continuadas irregularidades en las que incurre coinciden con la subida al poder del Partido Popular. Gescartera no sólo realiza de forma permanente operaciones contrarias a la Ley del Mercado de Valores en los aspectos que regulan las actividades financieras que pueden hacer las sociedades de cartera, en la medida en que asumía operaciones solamente autorizadas para las agencias de valores y sociedades de valores, a las que se les exige mayores requisitos, sino que ya en 1997 gestiona patrimonios inexistentes y no ofrece datos individualizados de las carteras de clientes, según se desprende de los informes técnicos entregados a la Comisión de Investigación; irregularidades todas ellas que debieran haber sido objeto de sanción.

El fraude a la ley continua a lo largo de 1998, según queda recogido en el informe elaborado por el entonces Director de Supervisión David Vives, persona que ha realizado en todo momento una labor honesta y ha colaborado ampliamente con la Comisión de Investigación. Las pruebas documentales de que dispone la Comisión de Investigación y la Audiencia Nacional demuestran que los consejeros que frenaron la intervención y promocionan a los técnicos que se avienen a "maquillar" los datos de Gescartera alertan, e informan de forma continuada, a Enrique Giménez Reyna, Secretario de Estado de Hacienda y, por tanto, a las órdenes del Ministro Cristóbal Montoro, de las "viscitudes" de Gescartera. Las reuniones entre Pilar Valiente, Luis Ramallo, el Secretario de Estado de Hacienda y Camacho son frecuentes, llegando a realizar alguna de ellas en el propio Ministerio. Las notas en el dietario de Pilar Giménez Reyna muestran que las relaciones entre el Gobierno, la CNMV y Gescartera son fluidas, dando lugar a una amplia información sobre temas relativos a la estafa, a información privilegiada sobre futuras operaciones bursátiles - que necesariamente salía, cometiendo un delito con ello, de la CNMV- y a la existencia de dinero negro. De los datos expuestos podría inferirse que la trama Gescartera ha sido una estafa frente a la que el Consejo de la CNMV no sólo no ha actuado de forma dili-

gente sino que incluso ha buscado vías de solución alterando la verdad de los hechos, realizando cambios documentales y contraviniendo a la Ley, con el fin de obtener algún rédito. Sin embargo, la "operación Gescartera" tiene mucha mayor dimensión. Nos encontramos con un blanqueo de dinero negro de dimensiones muy importantes, con una elevadísima participación inversora en Gescartera de instituciones públicas, controladas por significados miembros del Partido Popular o de su entorno, con una larga lista de instituciones eclesíásticas cuya técnica operativa sigue siendo un misterio, con extrañas donaciones a fundaciones del ámbito del partido del Gobierno, entre la que destaca la Fundación Banco de Alimentos presidida por Ana Botella, esposa de José Mª Aznar, y, como consecuencia de todo ello, con gravísimas responsabilidades políticas, que afectan a los Ministros de Economía y de Hacienda y al propio Presidente del Gobierno. El primero es quien nombró a los miembros del Consejo de la CNMV, promocionó en su día, a sugerencia del Presidente del Gobierno, a Enrique Giménez Reyna como Director General en su Ministerio y firmó la autorización de la conversión de Gescartera en Agencia de Valores, en contra de lo que establece el texto de la Ley. El Ministro Montoro, por su parte, nombró a Enrique Giménez Reyna Secretario de Estado de Hacienda y es además el último responsable del trabajo que lleva a cabo la Agencia Tributaria. Tema, éste último, de gran calibre dado que nunca se realizó una inspección a Gescartera, empresa que estando presidida por la hermana del Secretario de Estado de Hacienda, su principal actividad era hacer de "lavadora" de dinero negro. La conclusión es clara: todos los datos recopilados apuntan a la existencia de graves responsabilidades políticas dentro del Gobierno y de ellas deberían dar cuenta a la ciudadanía con el cese o dimisión de Rodrigo Rato y Cristóbal Montoro.

Maite Costa
Diputada en el Congreso
Miembro de la Comisión de Investigación
sobre Gescartera

Nuevo impuesto sobre la gasolina, o cómo PP y CIU suben los impuestos indiscriminadamente

El Consejo de Política Fiscal y Financiera aprobó, con los votos a favor de los representantes de PP y CiU, una subida de cuatro pesetas por litro de gasolina. Es una nueva muestra del fariseísmo fiscal de la derecha en el poder. Aznar no sólo no ha bajado los impuestos, sino que ha aumentado la presión fiscal vía imposición indirecta, en claro perjuicio para los sectores con menos renta.

► Aznar y Mas mienten cuando dicen bajar los impuestos.

Contradiendo sus propias promesas electorales, el gobierno del PP ha vuelto a subir la presión fiscal de la forma más injusta y regresiva posible, aumentando la tributación indirecta, la que pagamos por igual todos los ciudadanos independientemente de nuestra capacidad de renta. Y como es habitual en los últimos tiempos, CiU ha vuelto a dar apoyo al gobierno, por mucho que haya querido escenificar discrepancias ficticias. El responsable de economía del PSOE, Jordi Sevilla, señaló que el nuevo impuesto "no es, como dice el gobierno, para financiar la sanidad sino para afrontar la desaceleración económica, a la que no se puede hacer frente con los presupuestos irreales que ha elaborado".

En contra de sus promesas electorales, el gobierno del PP ha subido la presión fiscal en varios puntos desde que está en el gobierno

Estos ingresos no suponen un incremento de la financiación de las comunidades autónomas. El volumen total de recursos que percibirán será el mismo, ya que lo que obtendrán por la gasolina les sería descontado del Fondo de Suficiencia. Según aseguró Sevilla, "hay que decir a los españoles que el PP es un partido mentiroso al sostener al gobierno que más ha subido los impuestos en la última década de la

► Antoni Castells

historia de España". En la misma línea, Carme Figueras, portavoz de sanidad del PSC, ha señalado la incongruencia de vincular la prestación de un servicio público esencial a la contraprestación del rendimiento de un impuesto indirecto. "La sanidad, además de ser una prioridad, se ha de financiar con impuestos generales y progresivos" apuntó. Para Antoni Castells, secretario de economía del PSC, la medida tomada por el gobierno supone además la certificación del primer fracaso, por insuficiente, del nuevo modelo de financiación autonómica diseñado por el PP.

► Carme Figueras

Els socialistes prioritzen l'educació i la formació permanent com a dret fonamental

Han estat setmanes i dies d'efervescència al terreny educatiu tant a Catalunya com a Espanya. El curs escolar començava amb 19.000 alumnes en barracots i amb les denúncies plantejades pel sindicat USTEC davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per les ajudes de la Generalitat a set centres privats d'ensenyament. La Llei d'Ordenació Universitària (LOU) de PP i CiU està ara al centre de les crítiques i queixes de tot el món universitari.

► L'educació dels infants és prioritària.

El Govern Alternatiu de Pasqual Maragall té clar el que precisa Catalunya. Els nous temps, el nou segle, els canvis i transformacions que comporta la societat del coneixement i de la informació exigeixen noves propostes més arriscades i més ambicioses. Els socialistes prenem la iniciativa al futur amb la conferència política "Educació, treball i innovació". Enrera queden anys de governs conservadors que han oblidat que cal pensar el futur i avançar-se a ell per a què Catalunya no es quedi a la cua del progrés.

El PSC encara creu que es pot agafar el tren de la modernitat per situar-se davant el nou segle sobre les vies del socialisme democràtic, sobre els valors de la igualtat i la llibertat. Educació i treball són les prioritats del Govern Alternatiu de Pasqual Maragall i eixos del programa de govern a Catalunya. La situació de l'educació pública a Catalunya és alarmant després de vint anys de govern de Convergència

La situació de l'educació pública a Catalunya és alarmant després de vint anys de govern de Convergència i Unió

i Unió. "Els socialistes hem de donar resposta a un malestar molt profund existent a Catalunya en matèria de política educativa obligatòria i, a la vegada, anar més enllà i resoldre problemes vells", afirma Montserrat Duch. "Uns 19.000 joves de secundària obligatòria estudiant en barracots, i hi ha estudiants que hauran fet tot el seu ensenyament en barracots. Això demostra que les coses no funcionen amb CiU governant Catalunya". Montserrat Duch, professora d'història contemporània, diputada al Parlament, consellera adjunta a Universitats del

El sistema educatiu s'ha convertit en el receptacle de demandes molt diverses que els canvis socials i econòmics comporten

Govern Alternatiu i secretària d'Educació del PSC, recorda que "el socialisme democràtic sempre ha posat especial èmfasi en la igualtat d'oportunitats, i l'educació és un element importantíssim per corregir desigualtats". Es precisen polítiques públiques per als nous temps, en què les persones més que tenir una capacitació concreta el que han d'adquirir són condicions d'adaptabilitat a un entorn laboral i professional canviant. El sistema educatiu s'ha convertit en el receptacle de demandes molt diverses que els canvis socials i econòmics comporten.

Des del Govern Alternatiu s'afirma que a Catalunya s'ha abandonat l'escola pública. "CiU ha pervertit el Pacte per l'Educació recollit per la Constitució del

► Carme Chacón.

1978 després de 20 anys de gestió. El Pacte passava per equilibrar l'escolaritat entre la xarxa pública del Departament d'Ensenyament i la xarxa concertada. Aquest equilibri s'ha trencat a Catalunya: l'escola pública ha assumit el cost de la integració social de la immigració, de la cohesió social, de la complexitat de la diversitat, i l'escola concertada, sostinguda per fons públics està exclosa de problemes".

La reaccionària Llei d'Universitats del PP és la versió educativa del que va ser el Pla Hidrològic Nacional

La màxima responsable d'educació del PSC afirma que Convergència tampoc no ha tingut una política de suport a les famílies: "Jordi Pujol ens ha renyat a les dones perquè teníem la taxa de fecunditat més baixa del món. Mentres, la Generalitat no ha donat mai suport a la dona i a la conciliació treball natalitat. En vint anys no ha creat ni una plaça d'escola bressol. La xarxa pública que tenim està sustentada, com en molts altres serveis, pels ajuntaments". El Govern Alternatiu de Pasqual Maragall ha fet una estimació de com es podria millorar la xarxa pública d'escoles bressol. Un document elaborat preveu la possibilitat de, crear 40.000 noves places fins el 2005. El cost de 12.000 milions de

pessetes, és equiparable a qualsevol desviament pressupostari d'una obra pública. La proposta del PSC per mantenir aquestes places passaria per un finançament tripartit entre, Generalitat, Ajuntament i família. Els socialistes però, preveuen ajudes a les famílies que ho necessitin.

Montserrat Duch busca les raons al fracàs escolar, a l'ensenyament secundari obligatori a Catalunya: "el professorat de secundària a Catalunya no ha estat recolzat pel Departament d'Ensenyament. Tenim encara classes del segle XIX. No podem tenir una escola que dongui l'esquena als nous mitjans de comunicació i a la societat del coneixement, i que no estigui introduint les noves tecnologies en l'ensenyament".

Duch afirma contundent que, la Llei d'Universitats és la versió educativa del que va ser el Pla Hidrològic Nacional. "En el cas de l'educació es detecta l'interès del PP en donar suport a les universitats privades i als sectors ideològics que els han recolzat. Hi ha sectors de la dreta que tenen malfiança cap a la universitat perquè el mètode científic és crític". L'oposició a la llei entre la comunitat universitària ha estat rotunda. Una llei que, segons ha declarat reiteradament la Secretària d'Educació, Universitat i Cultura del PSOE, Carme Chacón, no tan sols vulnera l'autonomia i l'organització democràtica de la universitat, sinó que lesiona greument les competències de les comunitats autònomes.

La Consellera Adjunta d'Universitats del Govern Alternatiu de Pasqual Maragall afirma que "la Universitat necessita moltes coses, en primer lloc: recursos econòmics. En termes de finançament estem molt lluny d'Europa. Aquí tenim un 15% d'estudiants amb beca, quan a Europa és d'un 40%".

La Universitat necessita moltes coses, en primer lloc, recursos econòmics. En termes de finançament estem molt lluny d'Europa

Estima ridícul que a Catalunya només hi hagi 2.000 beques Erasmus. Són poques perquè les assignacions econòmiques són petites i la Generalitat no ha volgut fer una política complementària. El PSC va demanar en el seu moment que es duplicués el suport públic a les beques Erasmus. L'aplicació de la Llei d'Humanitats ha provocat que s'hagin canviat molts llibres de text, fet que ha afectat el seu cost. "El PSC va presentar al Parlament una Proposició de Llei, en la que diem que caldria anar cap a la gratuïtat de manera progressiva. Aquesta política hauria de comptar amb el suport del Govern de Madrid". La nova societat precisa de nous individus que estiguin en aprenentatge permanent. Els sistemes educatius històricament han tingut una funció socialitzadora al costat de la família. "El segle XXI ens demana apertura, multiculturalitat, laïcitat, i aprendre a conviure, i la Conferència Política és la gran proposta del PSC, innovadora, esperançada i ambiciosa per la Catalunya del segle XXI en termes de formació i treball". Catalunya ha d'aspirar a tenir un paper capdavanter en la societat del coneixement com al segle XIX, i "cal que hi hagi un Govern amb un lideratge clar que pugui fer demandes assenyades. En Pasqual Maragall i el seu Govern Alternatiu ho tenen clar i ho faran possible".

Rocío García

► Montse Duch i Pasqual Maragall.

Conferència Nacional: el PSC vincula escola, treball i noves tecnologies

Ernest Maragall, secretari de programes i conferències de la Comissió Executiva, analitza amb satisfacció el resultat de la Conferència Nacional sobre Educació, Treball i Innovació, celebrada el 17 i 18 de novembre a Sitges. Segons Maragall, "hem demostrat que es pot fer un debat, al mateix temps compromés i concret, i que ho hem fet amb obertura i creant les condicions adequades per a que el resultat sigui enriquidor".

Com a conseqüència d'això ara tenim un bon conjunt de propostes sobre educació, treball i innovació per al nostre futur programa electoral, amb l'enorme aval que li atorga el fet que representants del món educatiu, sindical i de la societat en general han participat en la seva elaboració i debat". Vista l'experiència, Ernest Maragall, destaca el caràcter innovador en les formes d'actuació política per part del PSC: "Vam innovar impulsant la figura dels simpatitzants, vam ser innovadors en el panorama polític del país amb les eleccions primàries i ara innovem amb una forma oberta i participativa d'elaborar les nostres propostes.

La Conferència s'estructurà en tres comissions: el servei públic educatiu, una formació pel canvi i el protagonisme dels territoris

La Conferència Nacional va estructurar el seu treball en tres comissions per abordar: el servei públic educatiu, una educació i una formació pel canvi i el protagonisme dels territoris. Durant tota la tarda de dissabte es va mantenir un bon nivell de participació i de debat en les intervencions, en la defensa de les propostes i aportacions per part de les diferents agrupacions i sectorials del partit o d'altres col·lectius no vinculats al PSC però que participaven en la conferència. El mateix Ernest Maragall va tenir l'oportunitat de comprovar perso-

► Ernest Maragall.

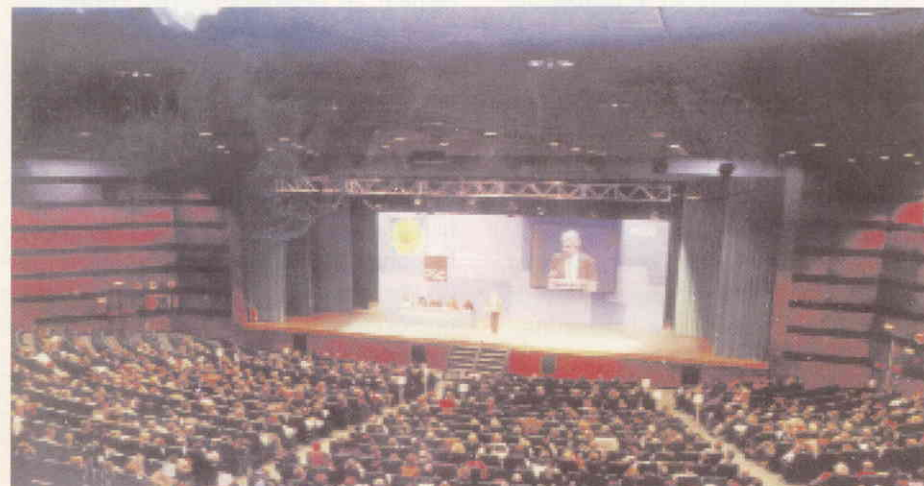
► José Montilla.

nalment, visitant alternativament cadascuna de les comissions, l'interès i l'atenció dels participants en els debats. "Si una autocrítica hem de fer, és precisament que hauríem necessitat més temps per poder aprofundir en algun aspecte que va suscitar molt d'interès entre els delegats i les delegades, com és la relació educació-treball". En qualsevol cas, un dels temes aportats en la trobada de Sitges que s'ha de destacar segons el Secretari de programes i de conferències és, justament, el dels pactes territorials ajuntament-escola-empresa, una de les línies d'actuació apuntades fortament durant la Conferència Nacional i que ja estan impulsant alguns ajuntaments socialistes.

Pel que fa a les propostes concretes que sorgeixien d'aquest encontre, el model d'escola pública que proposem els socialistes es caracteritza pels següents atributs:

Defensem un pacte escola pública-concertada, el que vol dir que aquestes han de dur a terme una gestió transparent i controlable

- Una escola amb personalitat pròpia i autonomia de gestió
- Una escola amb condicions, és a dir amb instal·lacions, equipaments i recursos econòmics suficients
- Una escola amb una bona organització i una bona gestió. Una escola amb un equip de professors estable i cohesionat
- Una escola que compta amb la participació activa de la comunitat escolar
- Una escola que compta amb el suport d'una xarxa de serveis de recursos especí-

► Una de les comissions.

► Pasqual Maragall.

- Una escola connectada en xarxa amb altres escoles
- Una escola oberta a la comunitat local
- Una escola que ret comptes
- Una escola que doni resposta a la demanda educativa no inclosa en l'educació obligatòria (escola bressol, cicles formatius...)
- Una escola coeducadora que impulsi una educació no sexista

El PSC defensa un pacte escolar: escola pública -escola concertada, el que vol dir entre altres coses que aquestes últimes, com a escoles que també estan finançades amb diners públics s'han de comprometre a admetre tots els alumnes sense cap mena de discriminació explícita o implícita, a fer efectiu el principi de gratuïtat i a dur a terme una gestió transparent i controlable socialment. La resolució de la conferència inclou també un seguit de propostes sobre la renovació del sistema educatiu, la relació entre l'educació i les tecnologies de la informació i la comunicació, la vinculació amb el mercat de treball i el paper dels territoris en l'estratègia d'un servei públic educatiu de qualitat.

La lluita contra el terrorisme internacional: una visió des de la Unió Europea

► Anna Terron.

*La Unió ha de ser,
amb forces renovades,
capdavantera en
la defensa d'una
legalitat internacional
possible*

El passat 5 de setembre el Parlament Europeu aprovà un informe d'iniciativa on es demanava a la Comissió Europea propostes per combatre el terrorisme a la Unió Europea. En aquest informe vàrem demanar que es consideressin mesures com l'adopció d'una definició comuna europea dels delictes de terrorisme, l'establiment de sancions comunes per a aquests i, més important, la creació d'un sistema de confiança mútua entre els diferents sistemes judicials europeus que permetin eliminar l'extradicció; establint el que s'ha anomenat "ordre de cerca i captura europea".

A l'informe es feien també una sèrie de consideracions, entre elles una crida a la necessitat de superar la lentitud amb que la Unió posa en marxa les decisions en aquest àmbit, pendents des de l'aprovació del Tractat d'Amsterdam i la Cimera de Tampere (15/10/1999).

L'informe va també més enllà de la Unió Europea. Alerta de les noves formes de terrorisme, del terrorisme organitzat a escala internacional i demana a la UE accions eficaces en aquest terreny.

Però els esdeveniments han anat per endavant. Sis dies més tard, l'Onze de setembre, els EE.UU patien l'atac contra el Pentàgon a Washington i contra les

Torres Bessones a Nova York. Tots vam quedar entre horroritzats i aclaparats davant un fet la magnitud del qual, lluny de minvar amb el pas dels dies, es va fent més gran. Els nous perills dels que parlaven experts i analistes es feien reals.

El dia 21 del mateix mes, el Consell Europeu, és a dir els Caps d'Estat i de Govern de la Unió Europea decidien, en reunió d'urgència, l'adopció el proper mes de desembre de les mesures de lluita contra el terrorisme a la Unió Europea reclamades pel Parlament. No tan sols això, sinó que decideix també posar en marxa immediatament altres mesures ja previstes a Tampere -i algunes molt abans-. Com l'establiment en el si d'Europol -organisme que agrupa les policies europees, i disposa de competències en la lluita contra el terrorisme des de 1996-; l'establiment d'una llista comuna d'organitzacions terroristes; l'ampliació de la directiva contra el blanqueig de diners; i altres mesures per tal de lluitar contra el finançament del terrorisme i les seves xarxes. Per altre banda en el Consell de Ministres de Justícia i Afers d'Interior -JAI- (20/9/2001) es va avançar molt en la posada en marxa d'Eurojust, la fiscalia europea, que suposarà el necessari contrapunt judicial a la cooperació policial europea.

Són mesures totes elles previstes des de fa temps. Cap d'aquestes decisions requereix un treball d'urgència, car totes es fonamenten en propostes i textos legislatius preparats temps abans per la Comissió Europea i pels propis governs. No són mesures d'emergència. Són mesures de sentit comú ja previstes que només la complexitat dels processos europeus i les resistències de les maquinàries estatals han impedit que estiguessin ja en marxa. És doncs molt positiu que la Unió hagi decidit posar-s'hi de debò. Però no és només en aquest terreny que cal actuar.

Per els europeus, i així ho va expressar el

Parlament, el que ha succeït es llegeix en termes d'atac -més enllà de la pèrdua de vides humanes- a la llibertat i als valors de societat oberta, democràtica i plural en totes les seves expressions culturals i religioses. Defensar aquests valors avui en dia requereix reforçar la política exterior i de seguretat de la Unió. I la Unió ha de ser, amb forces renovades, capdavantera en la defensa d'una legalitat internacional possible.

El Consell de Seguretat de les Nacions Unides ha fet una crida a tots els Estats -en la seva resolució 1363 (2001)- per treballar junts per tal de portar davant la justícia als autors i organitzadors dels atemptats i aquells qui els han donat suport. En base a aquesta resolució s'ha creat una ampla coalició internacional, que ha unit per primera vegada la Unió Europea i els països candidats a l'adhesió en una mateixa veu en el conflicte. Els auspicis de Nacions Unides són un pas fonamental que caldria ara aprofitar, i veure la possibilitat de crear, de manera vinculada amb el sistema de NNUU, un Tribunal Penal "ad hoc" capaç de jutjar els responsables dels atacs, fet que suposaria un avenç en el procés de creació del Tribunal Penal Internacional.

Per la seva banda la OTAN va posar en marxa l'article cinc, reconeixent així els atacs als EEUU com actes de guerra que mereixen una resposta coordinada dels seus membres. Els EEUU i Gran Bretanya estan portant a terme -en el moment d'escriure aquestes línies- les accions militars. Es pot assenyalar però que, en aquest conflicte, la opció de Gran Bretanya no l'ha allunyat de la UE, tot el contrari. Blair va afirmar a la Conferència Nacional del seu Partit i en diferents declaracions públiques, no poques manifestacions a favor de la unitat d'acció europea. Fins i tot ha esmentat una possible acceleració del procés d'entrada de Gran Bretanya a la moneda única.

La Unió Europea per la seva banda, ha intensificat la seva política exterior en terrenys molt importants. D'una banda, amb el món musulmà en general i amb els països del procés de Barcelona en especial. Els responsables de la política exterior de la Unió, amb Javier Solana al capdavant, han insistit en la necessària diferència entre el món musulmà i el terrorisme, malgrat la forta dissonància de Berlusconi. En aquest sentit, és fonamental ser molt clar en la condemna a les actituds violentes, no a les religions o a les idees -tal com diu el propi informe sobre terrorisme del PE- no només per una qüestió d'aliances durant el conflicte, si no sobretot pel futur dels països islàmics i per la pròpia convivència interna en les nostres societats multiculturals. L'actuació de la Unió Europea en el conflicte d'Orient Mitjà, on ja fa temps que treballa Miguel Ángel Moratinos, està sent l'altre focus d'atenció prioritària de la política exterior de la Unió.

L'actuació en el terreny de l'ajuda humanitària, lluny de ser com alguns diuen un acte de cinisme, és més necessària que mai

La resposta militar, malgrat ser acceptada amb les condicions de que sigui proporcionada, amb objectius clars i malgrat intenti evitar -eufemísticament parlant- els efectes col·laterals, les conseqüències per la població són sempre negatives. L'actuació en el terreny de l'ajuda humanitària, lluny de ser com alguns diuen un acte de cinisme, és més necessària que mai. Cal posar en marxa immediatament la legislació sobre asil i refugi que la Unió

té preparada i cal, una vegada més, treballar amb l'ACNUR, l'agència de NNUU pels refugiats, per tal de fer front a la catàstrofe humanitària que sempre suposa l'esclat d'una guerra.

Però no tan sols cal una resposta humanitària, si no que més enllà, caldrà seguir orientant la PESC (la política exterior de seguretat comuna de la UE) cap el desenvolupament i l'extensió de la democràcia i l'estat de dret.

El diputat nord irlandès i premi Nobel de la Pau, John Hume, defensa que hem de veure la pròpia experiència del procés de construcció de la Unió Europea com un exemple únic i exitós de resolució i superació de conflictes.

El procés de construcció de la UE, és doncs, el millor exemple de la història mundial sobre la resolució de conflictes. Aquesta és la filosofia que han aplicat -salvant totes les distàncies- a Irlanda del Nord: assolir acords per crear institucions comunes que respectin les diferències i els interessos de totes les parts. Hume proposa que siguem ambaixadors d'aquesta experiència al món.

Per acabar, i tornant al principi, avui la Unió pot sobretot fer passes de gegant en l'establiment de mecanismes de cooperació per a lluitar a nivell transnacional contra el terrorisme quan es comenci a aplicar al territori de la Unió les mesures adoptades. Seria la primera experiència d'aquest tipus al món. Caldria, aleshores, treballar per intensificar en el si de NNUU els esforços en aquesta direcció, que no ho oblidem, va començar molt abans de l'onze de setembre.

Hem de fer-ho i podem fer-ho amb eficàcia, en el terreny supranacional en el que es mou el crim organitzat i el terrorisme, però sense sacrificar les llibertats i la garantia dels nostres drets, car aquesta seria una victòria dels enemics de les societats lliures que no ens podríem permetre.

Anna Terrón i Cusí
Diputada al Parlament Europeu
Portaveu del Grup del PSE a la Comissió de Llibertats i Drets dels Ciutadans, d'Afers d'Interior i Justícia.

BCN construeix pisos per facilitar l'accés dels joves a la seva primera vivenda, a preu assequible

El govern de Joan Clos a l'Ajuntament de Barcelona desenvolupa una política d'habitatge pròpia, destinada a promoure o impulsar habitatge social. Famílies amb recursos insuficients per a accedir al mercat lliure de la vivenda, residents en barris en remodelació, joves -siguin estudiants o no- que necessiten o volen independitzar-se són els beneficiaris d'aquesta estratègia municipal.

Posar en marxa una política d'habitatge social des del municipi a una ciutat com Barcelona no és precisament fàcil: a tot Espanya, els plans d'habitatge els marca el Govern de l'Estat amb la cooperació de les comunitats autònomes. A Catalunya, el govern de CiU no ha tingut la voluntat d'establir, tot i tenint competències pròpies en aquesta matèria, una política d'habitatge per al nostre país, i mentrestant, el paper que deixa la llei als ajuntaments és el de promotors. Aquesta situació fa que una nucli urbà com és la capital catalana, on no hi ha pràcticament sòl nou disponible, afronti la pressió del mercat immobiliari amb la mateixa consideració que altres zones de l'estat menys denses i amb més disponibilitat de sòl.

CiU no ha tingut la voluntat d'establir, tot i tenint competències pròpies en aquesta matèria, una política d'habitatge per al nostre país

D'altra banda, els plans d'habitatge impulsats pel Govern del PP, responsabilitat directa del ministre de Foment, Francisco Álvarez Cascos, no són precisament incentivadors de la inversió habitatge de protecció oficial, com ho demostra el fet que, a poc més de dos mesos per acabar l'any, només s'ha utilitzat el 35 % dels recursos públics que l'Estat havia previst en el seu pla d'habitatge. La diferència respecte a etapes

► Principals projectes en marxa.

► Joan Ferran i Joan Clos.

Els plans d'habitatge impulsats pel Govern del PP no són precisament incentivadors de la inversió en habitatge de protecció oficial

anteriors és més que notable: l'any 1994, de tot l'habitatge nou que es construïa a Espanya, un 60 % era de règim lliure i el 40% restant tenia algun tipus de protecció oficial. L'any 2000 la relació va ser 95 contra 5 en favor de la vivenda a preu lliure. L'Ajuntament de Barcelona ha sabut posar en marxa una sèrie d'instruments per contrarestar aquest panorama tan advers. El responsable de Política de Sòl

L'Ajuntament de Barcelona ha sabut posar en marxa una sèrie d'instruments per contrarestar aquest panorama tan advers

i Habitatge, Ferran Julián està convençut de la necessitat de promoure vivenda social des dels ajuntaments: "és la resposta necessària a un problema real dels nostres ciutadans i és una via importantíssima per a la cohesió social dels nostres barris". Els mecanismes que ha anat desplegant la ciutat de Barcelona són diversos:

1.- En els processos de remodelació de barris (plans especials). Uns 1.600 habitatges destinats al reallotjament de residents en aquests barris estan en construcció ara mateix. Barcelona ha establert una senya d'identitat pròpia en aquestes actuacions: "ens hem posat l'obligació que tots els reallotjaments es facin dintre del mateix barri", explica F. Julián.

2.- Reserva d'un mínim del 25% de sòl per a habitatge subjecte a algun sistema de protecció oficial en tots els sectors de la ciutat que estiguin en remodelació.

3.- Política de lloguer per a joves. Barcelona ha creat un nou instrument urbanístic, anomenat 10h, absolutament innovador en el panorama espanyol. Significa fer possible la construcció d'habitatges públics en sòl qualificat d'equipament, per posar-los a disposició de la població jove en règim de lloguer a preu assequible. Es tracta d'una fórmula molt adequada per la capital catalana donada la manca de sòl i que parteix de la necessitat de donar resposta al primer problema social en relació al mercat immobiliari: la dificultat -impossibilitat moltes vegades- amb que es troben els joves per accedir al seu primer habitatge. L'Ajuntament de Barcelona té ara mateix en construcció unes 2.000 vivendes noves d'aquestes característiques.

4.- Concertació amb el món cooperatiu: sindicats, associacions de veïns, fundacions socials etc. Uns 1.100 habi-

► Clos inaugurant una nova promoció d'habitatges.

Cal donar suport a l'entrada al mercat de lloguer de sectors de la població que no tenen accés, de moment, a la compra

tatges nous estan ara en promoció per aquesta via.

5.- Suport a l'entrada al mercat de lloguer de sectors de la població que no hi tenen accés per raons econòmiques o socials, mitjançant aval o similar.

Aquesta és, segons el regidor Ferran Julián, "una de les vies que hem d'aprofundir i que pot ser un bon instrument en relació a la immigració".

Aquestes línies d'actuació de l'Ajuntament de Barcelona en matèria d'habitatge social són una realitat ja a l'espera que arribi, a Catalunya, un nou govern que practiqui una política de vivenda pròpia, que desenvolupi una pla català de l'habitatge que primi l'habitatge protegit, el lloguer i la rehabilitació i que doni més poder als ajuntaments que poden ser molt útils en aquest camp. Barcelona ja ho està demostrant.

► El govern de Pasqual Maragall farà una autèntica política d'habitatge.

Les inversions esportives de la Generalitat, una nova mostra de política sectària

Els ajuts per a equipaments esportius de la Generalitat per al període 2001-2003 s'han convertit en una nova mostra de l'ús partidista de les institucions que ha fet i fa el Govern de CiU. A la minsa quantitat de diners destinats a la inversió en equipaments esportius, 6.000 milions per a tot Catalunya, cal sumar-hi un repartiment poc equitatiu, que afavoreix com sempre els municipis governats per Convergència i Unió.

Després de quatre anys sense subvencions en matèria esportiva per part de la Generalitat, els ajuntaments esperaven amb candeleteres la convocatòria actual de subvencions. Tant és així, que ajuntaments i clubs de 509 municipis, el 53,8% del total de Catalunya, van demanar ajudes per a obres per un valor superior als cent mil milions de pessetes. Una quantitat molt allunyada dels escadussers 6.000 milions destinats pel Govern de la Generalitat, dels quals 440 milions són aportats per les diputacions de Tarragona i Girona, i la resta pel Departament de Cultura per mitjà d'un crèdit de l'Institut Català de Finances.

Així, després de fer una tria totalment partidista, només 171 ajuntaments han rebut algun tipus de subvenció, i d'aquests, 108 estan governats per CiU, i 33 pel PSC. I pel que fa al repartiment dels diners, i sense comptar la ciutat de Barcelona, els municipis de CiU reben més de 2.800 milions de pessetes, mentre que els socialistes en reben mil milions menys. Si ho comptem en pessetes per habitant també comprovem el desfasament entre CiU i PSC, ja que les persones que viuen en municipis governats per Convergència i Unió reben una mitjana de 2.182 pessetes, i les que habiten en poblacions socialistes solament reben 695 pessetes.

I cal afegir que els municipis agraciats amb la concessió d'una subvenció hauran d'afrontar el gruix de la inversió necessària per a completar les obres, ja que els projectes seleccionats tenen un cost total de 29.000 milions de pessetes, dels quals només 6.000 seran aportats per la Generalitat. A tot això, és necessari esmentar que un cop més el Govern de Jordi Pujol elabora plans i escriu normes que no compleix, o no pensa complir. El mateix govern ha redactat un pla

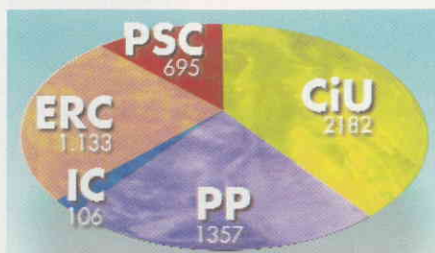

► El món local inverteix molt més en esports que el Govern.

d'instal·lacions esportives de Catalunya (PIEC), pendent d'aprovació, que afirma que a Catalunya hi ha un dèficit en instal·lacions esportives xifrat en 158.000 milions de pessetes. Per solucionar-lo, el pla proposa una inversió anual de 15.800 milions, dels quals un 30% aniria a càrrec de la Generalitat. En diners, això significa una aportació anual de 4.740 milions, que sumats per tres anys (2001-2003) suposarien més de 14.000 milions, molt lluny dels 9.000 que diuen que pensen posar, si ens refiem del compromís que va prendre, durant el debat de política general, Jordi Pujol, d'incrementar en tres mil milions l'aportació inicial prevista.

La Diputació de Barcelona destina 4.000 milions

Es dona el cas que la Diputació de Barcelona, que porta a terme una política

Inversió en milions de pessetes en funció del color polític de l'ajuntament

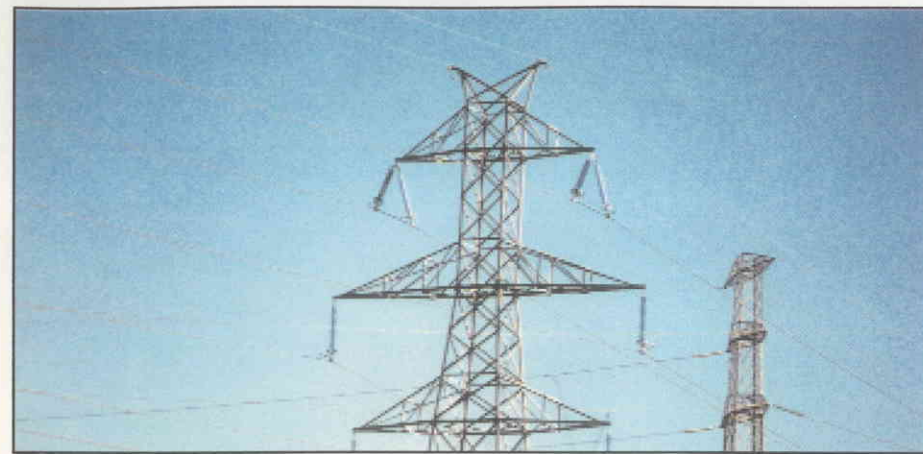
d'ajut seriosa cap als municipis, destina per aquest mateix període 2001-2003, més de 4.000 milions de pessetes en inversions a instal·lacions esportives municipals. Quantitat que servirà per ajudar a 82 municipis, i que suposa una inversió en pessetes per habitant de 1.274. Cal recordar que aquests 4.000 milions de pessetes s'engloben dins dels 17.000 que la Diputació de Barcelona destina durant aquest mandat al programa Xarxa Barcelona Municipis de Qualitat, amb l'objectiu de crear de forma concertada amb els municipis, infraestructures, equipaments i serveis locals de qualitat.

La FMC promou l'adopció de mocions de ple als ajuntaments

Des de la Federació de Municipis de Catalunya s'ha promogut l'adopció de mocions plenàries als ajuntaments de Catalunya. El text de la moció reitera la insuficiència de recursos que el Govern de la Generalitat destina als equipaments esportius del país, després d'una sequera que dura més de 7 anys, denuncia la manca de criteri i l'aparent arbitrariedad en l'atorgament de les subvencions, i demana la dotació en l'actual període 2001-2003 d'una nova assignació pressupostària per fer front a les mancances existents en matèria d'instal·lacions i equipaments esportius.

Jordi Navarro i Domènech

La batalla de Llagostera posa en evidència les estretes relacions de CiU amb Fecsa

El conflicte de la línia d'alta tensió de Les Gavarres, entre el Govern de la Generalitat i el municipi de Llagostera, ha posat en evidència l'estreta relació político-empresarial que manté CiU amb Fecsa-Endesa, presidida per l'exministre de l'Interior d'UCD, Rodolfo Martín Villa. Una relació que l'ha portat a protegir els seus amics empresaris i a menysprear, com és habitual en el govern de Pujol, el poder local. Els ciutadans de Catalunya han assistit bocabadats a la batalla lliurada a Les Gavarres, entre l'ajuntament de Llagostera

i Fecsa-Endesa. Una batalla totalment descompensada a favor de l'empresa elèctrica, que ha comptat en tot moment amb el suport del Govern de la Generalitat, que no ha dubtat en utilitzar fins i tot la força policial en contra dels representants polítics i els habitants de Llagostera. A la vista del desenvolupament dels fets, i de l'actitud tant poc neutral que ha pres el govern de Jordi Pujol, molta gent s'ha preguntat pels motius d'aquesta parcialitat i bel·ligerància a favor d'una empresa privada, que a Catalunya actua, a la pràctica, en règim de

monopoli, i contra un ajuntament democràticament elegit, que representa els interessos de tot un poble.

Una actitud del govern de la Generalitat que ha aixecat crítiques, no solament dels partits polítics, sinó també de tots els municipis catalans, inclosos els de CiU. I és que les sospites de favoritisme i connivència del Govern de CiU amb Fecsa-Endesa tenen arguments de pes. Entre aquests s'hi compta el fet que Enher vengués a CDC, l'any 1998, i a baix preu, un edifici al carrer Còrsega de Barcelona per tal que Convergència fes la seva seu. A més, en els nivells de direcció de Fecsa sempre hi ha hagut una significativa presència de persones molt relacionades amb CiU, com el propi cosí de Jordi Pujol, Joaquim Pujol Figa. I, per arrodonir-ho, l'empresa que ha construït la polèmica línia de les Gavarres, i que és una de les proveïdores habituals d'Endesa a les comarques de Girona, es diu Emte, i és propietat de dos destacats militants de CDC, Carles Sumarroca i Jaume Rosell. A Llagostera, un cop més, la voluntat d'un poble ha estat vulnerada per l'interès privat, recolzat, com sempre, pel govern de Jordi Pujol.

Joan Casellas recupera per al PSC l'alcaldia de Llinars del Vallès

Després de nou anys, el municipi de Llinars del Vallès torna a tenir un alcalde socialista. Joan Casellas ha recuperat l'alcaldia d'aquest municipi del Vallès Oriental, que li va ser arrabassada l'any 1992 per una moció de censura. Casellas va obtenir 11 vots, els cinc del PSC, 4 de CiU, un del PP i un altre del grup mixt. El nou alcalde de Llinars del Vallès, de 77 anys d'edat, porta molts anys lligat a la política municipal. Va néixer a Montcada i Reixac l'any 1924, i deu anys després es trasllada a Llinars. Pare de dues filles, va treballar a Renfe, on va ser cap d'estació. Joan Casellas ha encapçalat la llista socialista en diverses ocasions, i va ser alcalde entre el juny del 1991 i el setembre del 1992, quan va patir una moció de censura de CiU i ERC. Des d'aquella data, Casellas ha estat sempre la candidatura més votada, però s'ha vist apartat de l'alcaldia pels pactes dels altres partits.

Esplugues, Sant Just Desvern y Sant Joan Despí quieren el metro

Los alcaldes socialistas de Esplugues, Lorenzo Palacín; Sant Just Desvern, Ramon López, y Sant Joan Despí, Eduard Alonso, han pedido públicamente la llegada del metro a sus respectivas poblaciones. Los tres alcaldes creen que sus poblaciones se encuentran discriminadas por lo que respecta al transporte público, ya que son los únicos municipios de la primera corona metropolitana que se quedan fuera de la red de metro. Aunque los alcaldes todavía no han diseñado una propuesta concreta, sí que han manifestado su deseo que el futuro ramal del metro de servicio al hospital de Sant Joan de Déu, al centro del casco urbano de las tres poblaciones, al futuro hospital comarcal de Sant Joan Despí, y a la futura ciudad deportiva del Barça, para finalizar en la estación de Renfe de Sant Feliu.

Blanes, una agrupació molt dinàmica i que aposta fort per Internet

Una forta oposició municipal amb vocació d'alternativa i un intens treball polític al carrer, són dues de les claus que faran que Blanes tingui de nou un alcalde socialista. Josep Marigó, primer secretari i cap de llista en les anteriors municipals, és qui té la responsabilitat d'encapçalar aquest projecte.

► La comissió executiva, tot i que no està al complet.

L'agrupació de Blanes (La Selva) està en el bon camí per recuperar l'alcaldia que ja vam ocupar els socialistes anys enrere. A les municipals de 1999 vam ser a punt d'aconseguir-ho. Amb un nou cap de llista, l'actual primer secretari i portaveu municipal Josep Marigó, i una candidatura molt renovada, el PSC va treure vuit regidors pels nou de CiU, però amb una diferència molt minsa de vots entre tots dos. Els companys i companyes d'aquesta bonica població de La Selva no s'aturen mai en el seu objectiu de fer progressar el projecte socialista. Aquest mes de novembre estava previst d'inaugurar una exposició de fotos d'Oriol Molas sobre la campanya de Pasqual Maragall a les autonòmiques, amb tot un seguit d'actes paral·lels al voltant d'aquesta mostra produïda per la Fundació Campalans. Segueixen també amb la dinàmica de fer debats sobre política municipal -oberts a militants i a simpatitzants- dos dimecres al mes; i de cara al proper semestre, estan

preparant un cicle de conferències-col·loqui sobre temes sectorials i adreçat a tota la població de Blanes. Segons Josep Marigó "procurem fer una oposició constructiva i alternativa, presentant mocions al ple que evidencin les grans mancances de l'actual equip de govern". Una tasca que es veu reforçada per una creixent militància que treballa al cent per cent i també per un intel·ligent esforç en comunicació per tal de difondre el missatge i les propostes del partit fins l'últim racó de la vila.

Una completíssima pàgina web amb un munt de temes de discussió al fòrum de debat o l'edició periòdica d'una publicació pròpia -ja han tret al carrer quatre números- són les peces clau d'aquesta estratègia. Un altre objectiu a curt termini és "començar a treballar políticament per barris", fet pel qual s'entén que l'alt nombre de membres de la comissió executiva, lluny de ser un obstacle, és una bona manera d'implicar el màxim de companys i companyes en la feina del Partit.

La comissió executiva

Primer Secretari: Josep Marigó i Costa
Secretària d'Organització: Natàlia González del Pueyo

Secretari de Finances: Manuel Trull i Rosell

Secretari del Militant: Miquel Lupiañez i Zapata

Secretari d'Acció Electoral: Pere García i Calvés.

Secretari de Relacions Institucionals: Josep Pérez i León.

Secretària de Comunicació: Pepa Celaya i Armisen.

Secretària d'Actes: Lourdes Fàbrega i Sánchez.

Vocals: Esteve Rodríguez i Rodríguez, Fernando Cañete Ramírez, José López i Corbalán, Elías Blanco i Sánchez, Josep Manel Verde i Tejero, Juan Ramos i Peña, Maria Mouteira i Fernández, Elena Torrent i Margenats, Mohamed El Idrissi El Alovani, Carmen Martín de las Mulas i Fernández, Francesc Paz i Lostes, José Baeza i Castilla, Quim Gallart i Gallart.

Membres del Grup Municipal: Joan Cubarsí i Albertí, Quim Valls i Ribas.

Vocal observadora del sector Simpatitzants: Maria Bañón i Alba.

La seu

Trav. de Mas Marot, núm. 4, B1

Telèfon 972 33 54 13

Horari: dimecres i dijous de 20:00 a 22:00 h. i altres hores a convenir.

Web: www.grn.es/pscblanes

E-mail: pscblanes@grn.es

El Congrés de la federació de Barcelona elegeix Joan Ferran primer secretari

Amb els vots afirmatius del 97% dels delegats, el diputat al Parlament i Secretari d'Acció Sectorial del PSC Joan Ferran va ser escollit primer secretari de la federació de Barcelona en substitució d'Antoni Santiburcio. Ferran va destacar el bon moment de la ciutat i del Partit a Barcelona.

Entre els molts dirigents socialistes que van assistir el dissabte 29 de setembre a l'Auditori de l'Illa Diagonal, va destacar la presència del Secretari d'Organització del PSOE, José Blanco, així com la de José Montilla, Pasqual Maragall i Joan Clos. En la seva intervenció tot just va ser proclamat el resultat de la votació, el nou primer secretari va voler subratllar el bon moment que travessa el Partit a Barcelona. "Estem molt forts, cohesionats com mai, i amb moltes ganes de tornar a guanyar les eleccions", va dir, fet aquest que contrasta amb l'erràtica estratègia de CiU i PP, que es dediquen a fer oposició a la ciutat, i no a l'equip de govern.

Joan Ferran: "Estem molt forts, cohesionats com mai, i amb moltes ganes de tornar a guanyar les eleccions"

En un discurs amb un fort contingut ideològic, Ferran assenyalà que "els socialistes no tenim només com a objectiu obtenir el poder", sinó garantir la primacia de l'interès general allà on governem, i, tot reivindicant l'orgull de fer política, va apuntar a la imaginació, la creativitat i la proximitat com a elements bàsics per a una nova acció pública en clau de progrés. La globalització va ocupar també bona part del temps de la seva intervenció, una qüestió que, segons va apuntar, ha estat àmpliament debatuda en el sí de la federació de Barcelona. "Els Estats sols seran incapaços de governar aquest fenomen", assenyalà, i "seran les ciutats,

► Joan Ferran.

com a escenaris més propers a les persones, on es produiran els canvis socials reals". En aquest sentit, Joan Ferran va recordar l'important paper de Barcelona com a model d'intervenció pública en favor de la igualtat, i també com a exemple de democràcia participativa i de lideratge del moviment de les ciutats del món. Ferran va apuntar també algunes de les propostes que hauria d'incloure tota visió progressista de la globalització: taxa Tobin, condonació del deute del Tercer Món, responsabilitat social de les empreses, comerç just o l'establiment d'un Tribunal Penal Internacional.

Aquesta idea de la ciutat de Barcelona com a referent en molts terrenys, va ser esmentada també per Pasqual Maragall i Joan Clos en els seus parlaments. El president del PSC va aprofitar la seva intervenció per retre homenatge a la ciutat germana de Nova York. "Estimem Nova York perquè volem el progrés de la humanitat que ella representa", va dir. Per la seva banda, l'alcalde de Barcelona, que també va tenir paraules d'alè cap a la

metròpoli del món, va afirmar que "el govern de la ciutat està funcionant molt bé", amb un programa d'actuació que s'està executant a un ritme superior al previst i amb un clima d'excel·lent sintonia entre l'equip de govern i el Partit.

► José Montilla.

Se inaugura en Cornellà la Escuela de Formación Permanente del PSC

La Escuela de Formación Permanente del PSC ya es una realidad. El pasado lunes 29 de octubre se inauguró oficialmente en un acto que contó con la presencia de José Montilla, Joan Rangel, Josep Borrell y Josep Zaragoza. Dirigida por Francesc Xavier Marín, la Escuela está ubicada en la Masia Can Risueño de Cornellà de Llobregat -sede también de la federación del PSC del Baix Llobregat- y significará un excelente instrumento para satisfacer la creciente demanda de formación que hay en nuestro Partido. Está, además, muy bien comunicada y los espacios que ocupa han sido recientemente reformados para adecuarlos a tal fin.

Según Josep Borrell, Secretario de Formación y Prospectiva del PSC, "para que la formación fuera continua y eficaz necesitábamos un espacio físico propio donde diseñarla, impartirla, hacer el seguimiento y evaluación, coordinar el equipo de formadores, confeccionar los materiales y textos de ayuda, y desde donde ofrecer los recursos necesarios".

En estos meses estaba prevista la realización de seis cursos: formación de formadores, dirección de grupos y reuniones, técnicas de comunicación, prospección electoral y márketing político, el Partido como instrumento de transformación social, y, el funcionamiento de las instituciones políticas.

Aparte de los cursos que se imparten en la sede central de la escuela, desde ella se ofrecerá una amplia oferta de programación descentralizada. Las Federaciones, a través de la Secretaría de Formación, pueden solicitar cursos y charlas para impartir en su territorio. Para poder planificar calendarios, se han de tramitar las solicitudes de cursos con dos meses de antelación y las charlas con un mes de antelación.

El menú de cursos monográficos comprende hasta quince módulos diferentes, y el de charlas más de treinta temas clave, pero existe también la posibilidad de gestionar los cursos o charlas "ad hoc" que estimen conveniente las federaciones.

► Xavier Marín, José Montilla, José Zaragoza, Josep Borrell y Joan Rangel.

Oferta de xerrades i cursos

Escola de Formació del PSC
Masia Can Risueño. Pius XII, 14. Cornellà de Llobregat
Telèfon 93 474 50 99 Fax 93 377 59 06
E-mail: escola@xarxapsc.net

Les Federacions, mitjançant la Secretaria de Formació, podran sol·licitar cursos i xerrades a impartir en el seu territori. Per a poder planificar calendaris, s'han de trametre les sol·licituds de cursos amb dos mesos d'antelació, i les xerrades amb un mes. Independentment del programa formatiu que s'oferta, la Secretaria de Formació i Prospectiva es compromet a gestionar els cursos/xerrades "ad hoc" que estimin convenient les Federacions.

MENÚ DE XERRADES

- A) SOCIALISME DEMOCRÀTIC I ACTUALITAT POLÍTICA
- B) POLÍTICA ECONÒMICA I TREBALL
- C) POLÍTICA SOCIAL I SECTORIAL
- D) POLÍTICA INTERNACIONAL

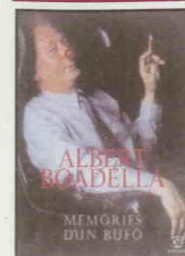
CURSOS SOBRE CAPACITACIÓ POLÍTICA

M-1. Acollida de nous militants (6 hores lectives) M-2. Dades per entendre l'economia política (I) (6 hores lectives) M-3. Economia política per a iniciats (II) (4 hores lectives) M-4. Formació bàsica municipal. La gestió per àrees (16 hores lectives) M-5. Competències i funcionament de les institucions polítiques: locals, autonòmiques, estatals, europees, internacionals.

CURSOS SOBRE HABILITATS DIRECTIVES

M-6. Tècniques de comunicació (I) (12 hores lectives) M-7. Tècniques de comunicació davant dels mitjans (II) (12 hores lectives) M-8. Formació de formadors (9 hores lectives) M-10. El concepte de "qualitat" a les administracions públiques (4 hores lectives) M-11. La resolució de conflictes i la presa de decisions (9 hores lectives) M-12. Tècniques de negociació (9 hores lectives) M-13. El lideratge i la motivació (6 hores lectives) M-14. Planificació estratègica i gestió del temps (9 hores lectives) M-15. Tècniques electorals i màrketing polític (10 hores lectives)

LECTURA

Boadella, Albert. "Memories d'un bufó". Madrid, Espasa-Calpe, 2001.

Les peripecies d'un artista enfrontant-se a un poder representat per polítics, bisbes i militars, configuren una narració molt propera a la novel·la d'aventures. Boadella juga astutament amb dos personatges per dibuixar un autoretrat cruelment sincer de la seva pròpia vida des de la infantesa fins a l'actualitat. Les perilloses bretolades de la infantesa i joventut, la presó, la fuga, l'exili, el retrat implacable de la progressia, el frau de la modernitat o la trepidant vida teatral, són alguns dels temes que apareixen en aquestes pàgines, aprofitats sempre per elaborar una irònica i aguda reflexió dels mecanismes que ha impulsat la vida d'un còmic independent. Mèmoires d'un Bufó és, en definitiva, la història d'un artista actual que paradoxalment viu i treballa sota un concepte radicalment reinaxentista.

Campillo, Óscar. "Zapatero". Madrid, La esfera de los libros, 2001.

Primera biografia de José Luis Rodríguez Zapatero, escrita per el periodista leonés y director de la edició regional del diari El Mundo, Óscar Campillo. Desde la reivindicación de la herencia política del abuelo militar fusilado por su fidelidad a la República -el capitán Juan Rodríguez Lozano- hasta su inesperado triunfo en el último Congreso Federal del PSOE, la trayectoria política del líder socialista está marcada por una cierta precocidad, por su característico espíritu sereno y por su fe inquebrantable en el trabajo bien hecho. Secretario general de los socialistas leoneses - su primer cargo importante en el Partido- y diputado en el Congreso desde 1986, Zapatero ha hecho de la tenacidad y la astucia sus principales armas políticas.

Cercas, Javier. "Soldados de Salamina". Barcelona, Tusquets, 2001.

Sin duda el gran éxito editorial del año. Narra las peripecias de Rafael Sánchez Mazas, fundador e ideólogo de la Falange, que logra sobrevivir a un fusilamiento colectivo -y a una fuga posterior- en los meses finales de la guerra civil española gracias al perdón de un miliciano anónimo. Su buena estrella le permitirá vivir emboscado, protegido por un grupo de campesinos de la zona -cerca de Banyoles- hasta el triunfo final de los sublevados. Javier Cercas (1962), cacereño de nacimiento, es profesor de literatura española en la Universitat de Girona, autor de varios libros y colaborador habitual de la edición catalana del diario El País. Soldados de Salamina nos confirma que nos encontramos ante un novelista de fuste, ágil y de enorme habilidad, capaz de convertir un relato real en un auténtico "thriller" sobre nuestro pasado más incómodo.

Cebrián, Juan Luis y González, Felipe. "El futuro no es lo que era". Madrid, Aguilar, 2001.

Este libro es el resultado de la lúcida conversación entre dos de las mentes intelectualmente mejor amuebladas de nuestro país. A la luz de la experiencia y la sabiduría que sólo da el ejercicio de grandes responsabilidades, los dos autores rememoran con valentía sus impresiones sobre nuestro pasado más reciente y atisban, con un cierto halo de preocupación, nuestro futuro inminente. En una línea ágil y envolvente se suceden los juicios de los protagonistas sobre los hechos esenciales de la historia española reciente: la transición democrática, el 23-F y el problema militar, el terrorismo y los GAL, la etapa de gobierno socialista, la victoria de Aznar y la actual relación mayoría-oposición. Imprescindibles las páginas dedicadas al análisis de la globalización.

TEATRE

"La Mare Coratge i els seus fills" de Bertolt Brecht. Sala Gran del Teatre Nacional de Catalunya (Plaça de les Arts, 1). Del 18 d'octubre de 2001 al 6 de gener de 2002.

La Mare Coratge, amb música de Paul Dessau, va ser escrita poc abans de l'inici de la Segona Guerra Mundial. Situada en el segle XVII, durant la Guerra dels Trenta Anys, ens parla del conflicte entre l'amor de mare i els interessos comercials de la Mare Coratge, que tira del carro, batalla rere batalla, i assisteix impotent a la pèrdua dels tres fills.

Com diu Brecht: "Que a la guerra no és la gent del poble qui fa els grans negocis, que a la guerra -que és una persecució dels negocis amb altres mitjans- les virtuts humanes es converteixen en forces mortals que es giren contra els qui les posseeixen. Que no hi ha sacrifici excessiu per combatre la guerra".

CINE

"La maldición del escorpión de Jade". EE.UU. Woody Allen.

Una comedia al mejor estilo Woody Allen: diálogos chispeantes, jazz de los 40 y guerra de sexos con final feliz.

"Amelie". Francia: Jean-Pierre Jeunet. Un canto a la alegría y la esperanza envuelto en una propuesta visual original y sugerente.

Llorenç Gomis, periodista: "Pasqual Maragall tindrà l'oportunitat que es mereix"

Quina és la màxima satisfacció del cinquantenari de la revista El Ciervo?

M'ha donat moltes satisfaccions, però potser la més gran és veure que la revista és una cosa que té vida, que funciona per si sola. El gran mèrit dels 50 anys són els lectors.

Vostè és una persona molt vinculada als mitjans de comunicació, com a professor de periodisme, director de la revista El Ciervo i conseller de Direcció de La Vanguardia. Com veu el panorama de la premsa a Catalunya?

Estem en un moment de molt canvi als mitjans de comunicació, en l'ús que se'n fa. Els mitjans es troben en un conflicte intern: els departaments comercials diuen que s'ha de fer per vendre més; i el lector de diaris i de revistes és més qualificat, i als mitjans els costa més arribar-hi. Avui els diaris, a diferència de finals del segle XIX que eren de tendència, saben que per viure no poden ser-ho, han de ser generalistes, independents i incloure tota mena d'opinions. Saben que no poden viure sense un públic plural, i això va bé perquè reflecteix la pluralitat de la societat.

Quina opinió li mereix el debat general entre els partits polítics al Parlament amb motiu de la moció de censura de Pasqual Maragall a Jordi Pujol?

Em va agradar i per això a la valoració que aquells dies va publicar La Vanguardia vaig posar-li un 9, i em vaig quedar sorprès de veure tota mena de qualificacions, que en certa manera són el reflex de la pluralitat de la societat. Hi havia un nivell alt del conjunt de polítics, una cordialitat en el to,... Em va agradar el canvi de to.

Potser no estàvem acostumats a aquest to?

No, perquè quan surten els polítics als mitjans de comunicació és més aviat despectiu amb el contrari. Pasqual Maragall va fer un discurs suggerent, un debat oportú. Hi va haver la dialèctica que hi ha d'haver entre formacions polítiques enfrontades i idees diverses. Sort d'això!, sinó el Parlament seria una cosa llunyana.

Potser el debat de la moció de censura ha estat l'inici d'un canvi en la política al Parlament?

Sí, tant de bo! Des de la perspectiva cívica, de participació del ciutadà en la vida política, aquest debat ha estat molt bo i és un exemple del que seria bo que passés de tant en tant.

Un gravat de capçalera de la revista El Ciervo ocupa un petit racó de l'estudi on el director d'aquesta publicació cinquantenària, Llorenç Gomis (Barcelona, 1924), valora per l'Endavant la política catalana, sempre amb un ull crític i optimista, propi d'un doctor en Dret i catedràtic emèrit de la Facultat de Periodisme de la UAB. Fa pocs dies, ha rebut de mans de l'alcalde de Barcelona, Joan Clos, la medalla d'or al Mèrit Cultural pels seus "50 anys de defensa activa de la llibertat d'expressió".

► Joan Clos entregant la medalla a Llorenç Gomis.

Avui els estudiants universitaris joves no han conegut cap altre President del Govern de la Generalitat que no sigui Jordi Pujol. Quins són els motius que poden trobar els joves per voler un canvi de govern i escollir l'opció de Pasqual Maragall?

La gent jove té ganes que les coses canviïn i millorin i per això volen fer alguna cosa personalment, aleshores participen en moviments alternatius i a ONG. Es tracta de reciclar tota aquesta inquietud cap els instruments d'acció política, com són les eleccions i els partits polítics. Ara els estudis de propaganda política diuen que d'una propaganda ideològica es deriva cap a una propaganda de mercat on s'ofereixen els candidats com a mercaderia, i això crec que a la gent jove no els agrada. S'hauria de trobar un element novedós, i precisament això ho vaig veure al discurs de Pasqual Maragall, on hi havia una sèrie de punts concrets que, si es poguessin desenvolupar amb temps, serien interessants. Cal concreció de problemes i de solucions, això sí que interessa a la gent jove.

Aleshores, a Pasqual Maragall li falta l'oportunitat per aplicar-ho?

Creo que ara és el moment. Maragall ja va

tenir més vots a les passades eleccions autonòmiques i semblava que ja havia arribat el moment, però aquests moments no arriben. Que el president Pujol vagi preparant la seva retirada dóna importància a les properes eleccions, en què serà una continuïtat amb un canvi de persones o un canvi de persones i de programa.

Creu que serà una continuïtat?

No, jo crec que en Pasqual Maragall tindrà l'oportunitat que es mereix, perquè com alcalde de Barcelona va demostrar que sabia fer coses que no estaven gens vistes, hi ha d'haver la possibilitat de demostrar-ho. Se li veu il·lusió, i el fet de presentar el seu programa dóna un incentiu per a la gent, que pensa "a veure si se li dóna una oportunitat". A Catalunya el canvi en la persona de Pasqual Maragall seria molt important, perquè no és el canvi de CiU per PSC, sinó un canvi profund en la visió de Catalunya, perquè en Maragall té una visió més optimista de Catalunya i de la seva inserció en el conjunt d'Espanya. Seria deixar la visió pessimista en la relació amb el conjunt d'Espanya, de regateig i del "a Madrid no ens entenen". Per al país, la mentalitat que va penetrant amb un nacionalisme pessimista i de malhumor no m'agrada.